

Victor Graeser-Greves prædiken 2. søndag efter påske

Taler

Victor Graeser-Greve
Sognepræst

Dato

23. april 2023

Sted

Selsø Kirke, Frederikssund

Omstændigheder**Prædikentekster**

Ezekiels Bog kapitel 34, vers 11-16

Johannesevangeliet kapitel 10, vers 11-16

Jeg er et får! Et vildfarent får!

Nej vel! - Det er vel ikke med de ord, vi vil beskrive os selv, når vi introducerer os til en jobsamtale eller overfor vor næste, - men ikke desto mindre er det, vi er; får.

Det er ikke så lidt vi har hørt om får i dag og vidste vi ikke bedre, kunne vi tro, at vi var gået forkert i byen og kommet til møde i en fåreavlerforening!

Men fortvivl ej kære menighed, det er vi ikke. Nej, vi er kommet i kirke for at høre hvad Gud har at sige til os. Han kommer til os, ikke som en ulv i fåreklæder ej heller taler han med uld i munden – men derimod rent og purt, som den sande og gode hyrde han er, vil han finde de vildfarne og trøste de trøstesløse og genindsætte dem i sin flok. For hyrdebilledet er Kristus og fårene er et billede på os mennesker og derfor er billedet rammende og sigende, fordi det siger noget om forholdet mellem Gud og mennesker, mellem det timelige og det evige, - og, at vi er skabt og lever i et relationelt forhold til Gud og vor næste. Det vil sige, hvad det er at være menneske.

Jovist er hyrde- og fårebilledet fremmed for os mennesker i Danmark, dels fordi der ikke er mange fåreavlere i Danmark og dels fordi vi, de sidste årtier har gennemgået en individualisering, der har medført et livstruende navlepilleri i håb om med coaching sprogets slogan at: ”blive en bedre version af dig selv” eller at: ”blive den bedste udgave af dig selv”! Jeg er bange for, at de eneste, der får noget ud af det, er selvhjælpseguruerne og coach mentorernes pengepung. Grundet denne individualiseringskultur er det også svært foreneligt med det fællesskabsstiftende fåreflokbillede, da vi ikke ser os selv, som en del af et fællesskab, men i stedet for, hvert øjeblik kun forholder os til os selv, - hvilket

ofte udløser fortvivlelse, stress og depressioner. Eller også dyrker vi de ydre/udvortes afguder: penge og rigdom, goder og mærkevarer og sidst men ikke mindst, er der dem, som sjovt nok hævder, at der ikke findes nogen Gud - det er vel også en form for afguder?

Jo, der findes mange afguder og dårlige hyrder både i bibelen og i dag, som vi kan følge og gøre os afhængige af, som ulven, der går på rov iblandt os og spreder os fra flokken og fører os ud i vildfarelse. Og den slags ulve er der mange af og ikke mindst nu om stunder. Således er der i ønsket om at blive "en bedre version af sig" – opstået en konsulentkultur, som bestemt ikke i alle tilfælde men nogle gange ligner en ulv i forklæder.

Jeg hørte en historie forleden, som nogle måske kender, men som jeg alligevel ikke kan dy mig for at genfortælle: En bonde står og vogter sin fåreflok.

Pludselig kommer der en spritny Audi og parkerer ved leddet. Ud stiger der en frisk smilende fyr. Han sætter solbrillerne op i panden og råber kækt til bonden: *"Hvis jeg kan regne ud, hvor mange får du har, må jeg så få et af dem?"* Bonden kigger på fyren og svarer: *"Det er ok med mig!"*

Fyren tager sin smartphone frem og kobler sig op på en NASA-side på internettet. Han kontakter et GPS-satellit-navigationssystem, henter den eksakte position og giver data videre til en NASA-satellit, der scanner området med et højopløsningskamera. Så åbner han digitalbilledet i Photoshop og eksporterer det til et firma i Hamburg, der kan analysere billeder, kopierer dataene ind i et regneark, og kort efter kan han udskrive en firfarvet rapport på 150 sider på sin miniature laserprinter. Fyren kaster et blik på sidste side og siger: *"Du har nøjagtig 1.128 får!"* *"Det stemmer",* siger bonden, *"så du må tage et af fårene".*

Men så siger bonden: *"Hvis jeg kan sige præcist, hvad du arbejder med, kan jeg så få fåret tilbage?"* Fyren tænker sig om et øjeblik og accepterer så. *"Du er konsulent",* siger bonden. *"Det er rigtigt, men hvordan kunne du vide det?"* *"Det var ikke svært. Du er kommet, uden nogen har ringet efter dig, du skulle have betaling for noget, jeg allerede vidste, på et spørgsmål, jeg ikke har stillet, og du har brugt en masse ressourcer. Desuden har du ikke en klap forstand på det forretningsområde, du udtaler dig om. Så vær så venlig at åbne bagagerummet og giv mig min golden retriever tilbage".*

Skulle der nu være en konsulent til stede – ikke alle konsulenter er sådan! Men at jeg har oplevet både dyr coaching og konsulentvirksomhed, der ikke var en krone værd. Det er sikkert.

Uanset om vi dyrker os selv eller lader os forføre af konsulenter, idealer, ideologier eller af dårlige hyrder, der som daglejere lader os i stikken, når det

brænder på eller lader os forføre af ydre håndgribelige værdier, så er det naivt at hævde, at vi ikke er afhængige af noget udenfor os selv - og det er naivt, at hævde, fordi vi bliver til i en stadig dialog og relation med noget udenfor os selv. Det er naivt og farligt, for det svarer ikke til den virkelighed vi mennesker lever i.

Vi mennesker hører til et sted, - og med billedet af fårene og hyrden beskrives der en virkelighed, der går ud fra, at der er noget i den menneskelige tilværelse, der er givet på forhånd. Jo - vi fødes ind i en sammenhæng, i en familie, i et samfund og land, men den bibelske historie siger noget mere, for den forudsætter, at der et eller andet sted er en mening med tilværelsen, en bestemmelse også selvom det nogle gange kan være svært for os at få øje på den. I biblen kaldes det at leve sit liv i overensstemmelse med Guds vilje. Guds vilje er personificeret i Jesus. Hans rolle som den gode hyrde er åbenbaret som kærlighedens vilje. Ikke en passiv eller frygtsom kærlighed, men netop kærlighedens vilje, som altid er på færde i kamp mod livets fjender. Kærlighedens vilje, som sætter sig selv ind for at redde det fortabte menneske, hvad enten det skyldes afguderier eller når mennesket er indkroget i sig selv af tab og smerte og livsspleen – kort sagt forvildet - så viger den gode hyrde ikke tilbage for nogen anstrengelse for at finde og redde det ene får, som er faret vild. Han finder det og bærer det hjem til folden, mens ulvene hyler i natten.

Hyrden kalder sig selv for god. Han kalder ikke fårene gode, tværtimod, for de er jo blevet jaget fra hinanden, eller som profeten siger: de er vildfarne - altså på gale veje. De er ganske vist blevet svigtet af en hyrde, som kun var ansat til at gøre arbejdet, og som flygtede, da ulven viste sig, i stedet for at bekæmpe den. I den forstand kan man sige, at de er uden skyld i at være blevet spredt. Og så alligevel ikke, for det er meget sjældent, at vi kan sige os fuldstændig fri for skyld. Hér, hvor det angår et forhold, er der i hvert fald tale om at have del i skylden, når forholdet svigtes eller opløses. Men den gode hyrde svigter os ikke!

Allerede i den gammeltestamentlige læsning siger Gud Herren, at han selv vil søge efter sine får, og at han vil sørge for dem. ”*De vildfarne vil jeg lede efter, de bortkomne vil jeg føre tilbage, de kvæstede vil jeg forbinde, de syge vil jeg styrke*”. Det er ad denne bane Jesus fortsætter, og han strammer endda profetens ord ved at sige, at han, som dén gode hyrde vil sætte sit liv til for sine får. Jesus profeterer hér og taler om sin egen død.

Lyder det sært, at han vil sætte sit liv til for os? Måske, men så skal vi netop tænke på hans jordiske liv. I påsken, som vi lige har fejret, genfortæller vi de begivenheder, som var opfyldelsen af den profeti, som Jesus formulerer i dag, at han vil sætte sit liv til. Det var det han gjorde langfredag, da ”bar han selv vore

synder op på korset, for at vi, døde fra synden, skal leve”. Og langfredag, dødens dag, kan ikke skilles fra opstandelsen påskemorgen. De hører uløseligt sammen, for det var Guds søn, der på denne måde delte vilkår med os, og mere end det, for han sejrede over døden og opstod til livet.

At være døbt betyder, at Jesus giver os del i sin død og opstandelse. Selv kalder han det et sted at fødes på ny. Vi får del i det nye liv, fordi vi ved at døbes til hans død samtidig får del i hans opstandelse. Og det er ikke noget, der alene vil ske engang ude i fremtiden, for det sker faktisk hver gang ordet om ham forkyndes. Hver gang det kommenterer vores liv for at gøre noget ved det. Derfor skal vi høre efter og det kan vi gøre, fordi det er ham, der med sit ord opsøger os. Uanset hvad vi siger eller gør, så er det ham, der kommer os i møde. Han siger jo: *”Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får”*, og så føjer han til: *”og mine får kender mig”*. Der er tale om et bekendtskab mellem Guds søn og os, et bekendtskab, som har at gøre med den mening Gud har med vort liv. Jesus levede sit liv på de vilkår, der er vores, og derfor kan vi genkende vores liv i hans. Og det er det, vi skal gøre.

Det er at lade ham være hyrden i vores liv. Alle andre hyrder er afguder. Og vi kan ikke blive fra dem; vi lader os forføre af dem igen og igen. Derfor er det, vi skal vedblive at høre ordet om ham, så vi kan forstå os selv lidt bedre.

Jesu sejr over døden og vores ufortjente andel i denne sejr, er ikke noget vi forstår, så vi kan sige, at nu har vi fattet det, for det er noget vi aldrig bliver færdige med at forstå, fordi det handler om vores liv. Det, som drev ham, var hans kærlighed. Et sted siger Jesus: *”Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner”*. At forstå, at kærlighed kan være så stor, er svært for os, men det er en del af opgaven. At han dermed efterlod os et eksempel, det er at føre opgaven ud i livet.

Hvorledes vi hver især skal efterleve den opgave, må være en privatsag, men i større eller mindre grad sætter vi livet til for dem vi lever sammen med – og det skal vi gøre ifølge evangeliet. Sætte livet til ved at leve det ud. Være til i det liv vi får og at gøre det livet kræver af os!

Sådan er det! Og det, uanset hvor fåret vi bærer os ad i livet. Gud i vold!

Ære være Faderen og Sønnen og den Helligånd, som det var i begyndelsen, og nu og altid og fra evighed til evighed. Amen!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. søndag efter påske, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/victor-graeser-greves-praediken-2-sondag-efter-paske>